

„Jeannes Lumiere“ v Kunštátě

V pátek 24. března 2006 byla naše příprava na biřmování poněkud neobvyklá, jelikož jsme ji strávili s přáteli z francouzské evangelizační školy *Jeannes Lumiere*. Byla to velice příjemná hodinka a půl, kdy v první části jedna z nich velice působivě vyprávěla svůj životní příběh, jak se z naprosté ateistky stala křesťankou. V tu chvíli jsem si říkal, že veškeré moje problémy jsou v porovnání s tím, co prožila, docela nepatrné. Z francouzštiny nám překládala Verča z Brna, která je rovněž z této školy. Všichni na jeden rok přerušili svou práci či studia a rozhodli se více věnovat Bohu. Hlavními body jejich společného života na jihu Francie jsou modlitba, vzdělání, komunita a misie.

Ve zbylém čase odpovídali na naše všetečné dotazy týkající se především víry a jejich společenství. Já osobně jsem rád za každé setkání s lidmi z jiných zemí a tohle se mi obzvláště líbilo. Vůbec bych se nezlobil, kdyby se něco podobného ještě opakovalo, ale vím, že je nemírně těžké něco takového zorganizovat.

Vít Šafář, biřmovanec

Sebráno v Sebranicích

Uprostřed Sebranic stojí historická budova fary z 18. století. Nikomu z kolemjdoucích jistě neušel její chátrající stav. A právě sebraničská fara se stala hlavním tématem farního shromáždění, které se konalo 12. března 2006 v sále kulturního domu v Sebranicích.

Při koláčích, kávě a čaji pan farář trpělivě asi 40 farníkům přednesl návrh prodeje staré farní budovy a zbudování nového zázemí pro farnost. Poté následovala živá diskuse. Na závěr - s výjimkou jednoho hlasu - všichni zúčastnění návrh podpořili.

Na konec by stálo za připomenutí, že děti z naší farnosti, ale nejenom ony, by si zasloužily útulné teplé místo se sociálním zařízením pro výuku náboženství, zkoušky scholky a pro jiná setkání se svými kamarády.

manželé Štenclovi

Co nás čeká

• **Ne 2. 4. - 5. neděle postní, odpoledne od 14.30h do 16.30h bude v Kunštátě příležitost k přijetí svátosti smíření.**

• **Ne 2. 4. - 5. neděle postní**, v Sebranicích v 9.30h je začátek přípravy dětí k prvnímu svatému přijímání. Děti si přinesou křestní roušku a svíčku.

• **Út 4. 4. v 19h na faře setkání všech účastníků farní pouti do Francie. Je nutné se dohodnout na skupinkách pro ubytování a zaplatit doplatek Kč 3.000. Zároveň prosím ty, kteří se odhlásili, aby si přišli vyzvednout zaplacené zálohy.**

• **Čt 6. 4. - květný čtvrtek**, uskuteční se tradiční pouť do Sloupu. Odjezd autobusu v 16.30h od kostela. Cena Kč 50. Přihlášky v kostele.

• **So 8. 4. - květná sobota, proběhne diecézní setkání mládeže s biskupem v brněnské katedrále. Dolní věková hranice setkání je sedmá třída. Odjezd zvláštním autobusem v 8.15h z autobusové zastávky „U Jiřika“.** **Informace o skupinkách na www.brno.sig-naly.cz. Zájemci nechtě se hlásí na faře.**

• **Ne 9. 4. - Květná neděle**, uskuteční se tradiční pěší křížová cesta do Sebranic. Sraz v 14.30h v kostele v Kunštátě. Přeprava zpět zajištěna.

• **Po dobu farní pouti do Francie (od 21. 4. do 28. 4.) je kontaktní osobou pan Josef Chvíla, tel. 608 950 978.**

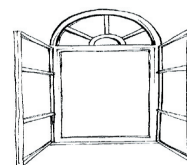
• **Pořad bohoslužeb o Velikonocích v Kunštátě:** Zelený čtvrtek v 19h, Velký pátek v 19h, Velikonoční vigilie v 21h, Neděle zmrtvýchvstání v 8h a v 11h, Pondělí velikonoční pouze v 8h.

• **Ne 16. 4. - Slavnost zmrtvýchvstání Páně, v Kunštátě sbírka na opravu fary**

• **Pořad bohoslužeb o Velikonocích v Sebranicích:** Zelený čtvrtek v 17h, Velký pátek v 17h, Velikonoční vigilie v 18h, Neděle zmrtvýchvstání v 9.30h, Pondělí velikonoční v 9.30h.

• **Ne 16. 4. - Slavnost zmrtvýchvstání Páně, v Sebranicích sbírka na topení**

• **V sakristii lze zakoupit velikonoční pohlednice. Cena 3,-/kus.**

měsíční zpravodaj farností Kunštát a Sebranic

duben 2006

Na úvod

„Piláte, nemohli bychom tu křížovou cestu odložit? Ale spoň o pár dnů nebo týdnů. Jen se podívej na počasí, je 15. nisanu a pořád prší, cesta je rozblácená, kameny kloužou... ještě někde spadnu. Víím, ke Golgotě to není daleko - pár stovek metrů za hradbami. Ale uvaž, celou noc jsem nespál, pořád mě někde tahali, vyslyšeli a těch ran, co jsem dostal... Copak takhle můžu někam jít? Počkejme dva týdny, deště jistě brzy skončí a pak půjdu!“

Tak tímto způsobem Ježíš samozřejmě neuvažoval a jeho křížová cesta se tehdy konala ve stanoveném termínu bez ohledu na počasí. Nechtěl pro sebe žádný alternativní program či náhradní termín.

Myšlení se však mění; napadne-li dnes trochu sněhu, my už máme problém a leccos odsouváme do budoucna. Leč Boží mlýny melou jistě a vězte, že o Květné neděli bude na Suché louce u Sebranic takové bahno, že budeme jen tiše vzpomínat, jak se nám loni v březnu křupavým sněhem pěkně šlapalo. *M. L.*

Událost měsíce

Co jiného může být událostí měsíce dubna než slavení Velikonoc či lépe Veliké noci, při které Ježíš vstal z mrtvých, katechumeni přijímají křest a křesťané obnovují své křestní sliby. Jsem moc rád, že i tento rok jsem mohl doprovázet katechumeny na jejich cestě objevování Boha jako svého Otce a že společně oslavíme jejich zpečetění přátelství s Bohem při křtu.

Vzpomínám si, že při jednom neformálním setkání s apoštolským nunciem v České republice Mons. Causem, kterého se účastnili také katechumeni, nuncius řekl: „Je to pro mě krásný zážitek, neboť za celý svůj život jsem potkal zatím jen dva katechumeny, kteří jako dospělí žádali o křest.“ Na vysvětlenou dodal, že v Itálii jsou pokřtěni až na výjimky všichni, takže setkat se s dospělým, který se připravuje na křest, je velmi obtížné.

V této souvislosti je nutno říct, že katechumenát, který vede k přijetí křtu, je jakousi špičkou ledovce, která jde vidět. Život církve a život naší farnosti mě vede k přesvědčení, že existuje ještě jeden druh katechumenátu, pro který jsem hledal jméno a nakonec jsem ho nazval „katechumenát skrytý“. Slovo katechumenát je zde použito spíše obrazně. Jedná se o cestu mnoha lidí, kteří byli jako děti pokřtěni a možná někdy žili s Bohem a nyní se to snaží obnovit. Ať již skrze přijetí svátosti smíření a svatého přijímání nebo svátosti biřmování. Jejich cesta k Bohu se odehrává ve skrytosti. Je spojena s mnoha zápasy a pochybnostmi a především se sžíváním se s konkrétní farností a církví. Ať se zeptáte kohokoliv, kdo má za sebou tuto cestu „skrytého katechumenátu“, co je nejtěžší, v drtivé většině řeknou, že jít do kostela nebo jít ke sv. přijímání a vyrovnat se s tím, co tomu řeknou ostatní.

Chtěl bych popřát všem katechumenům, a to jak těm „skrytým“, tak těm, kteří se připravují na křest, hodné Boží blízkosti. Nám, kteří jsme víru přijali a již v ní překonali i nějakou překážku, abychom nikdy nezapomínali, že vedle nás jsou lidé, kteří víru hledají nebo o ni bojují a potřebují naši pomoc.

Pavel Kafka, farář

OKNO - měsíční zpravodaj farností Kunštát a Sebranic
Vydává Římskokatolická farnost Kunštát, náměstí ČSČK 98, 679 72 Kunštát
Telefon: 604 538 482, e-mail: rkf.kunstat@biskupstvi.cz, www.farnost.kunstat.com
Redaktor: Mgr. Marek Lepka, e-mail: lepka@centrum.cz. NEPRODEJNÉ.

Zpětné zrcátko

Pesachová večeře na faře

První březnové sobotní odpoledne pozval pan farář ty z nás, kteří chodíme do náboženství v šestých a sedmých třídách, do pesachovou večeři, kterou bychom si připomněli poslední večeři Páně. Sešlo se nás dvanáct - kluků i holek – tedy náhodou stejně jako bylo Ježíšových apoštolů. My jsme představovali apoštoly a pan farář Ježíše. Kluci měli za úkol nachystat posezení a my holky připravovaly večeři. Pekly jsme kuřata, krájely zeleninu a pekly nekvašený chléb.

Večeře měla čtyři části. V první části jsme byli přivítáni u prostřeného stolu. Ve druhé části večeře jsme jedli kořenovou zeleninu namáčenou do slané vody. To představovalo, že život není jen „sladký“ nebo jen „hořký“, ale je vždy od každého trochu. Třetí část byla věnována hlavnímu chodu, kterým bylo pečenné kuře s nekvašenými chleby. Ve čtvrté části jsme četli žalmy. Na závěr pronesl pan farář krátkou modlitbu a všichni jsme si přáli, abychom se příští rok opět sešli.

Celé odpoledne proběhlo v pohodové atmosféře a myslím si, že pro mě i pro ostatní byla tato připomínka poslední večeře pěkným zahájením postní doby.

Karolína Šafářová, 7. třída

„Podané ruce“ mezi námi

Nadace *Podané ruce* odvádí úžasnou práci v boji s drogovou závislostí v jakémkoli stádiu, věnuje se prevenci a práci s lidmi drogově závislými a abstinujícími.

Před pár týdny nás navštívila delegace z této nadace, aby se setkala s farníky a hlavně s biřmovanci. Na faře proběhla kratší přednáška o životě závislých a drogách a následovaly otázky biřmovanců.

Všichni členové delegace měli zkušenosti s drogově závislými, nebo dokonce i s vlastní závislostí. Rozhovor byl velice osobní, protože zástupci nadace mluvili o svých vlastních životních problémech a zážitcích, o své závislosti, o svém vztahu k Bohu a o své práci v nadaci. Ukázali nám drogy především jako problém

psychický, kdy se po určité době dostávají u člověka stavy deprese, ztráty sebevědomí, sebevražedné sklony...

Problémy se závislostí jsou pro lidi, kteří si touto zkušeností neprošli, nepředstavitelné a mnohdy si neuvědomují, že pro „fetáky“ je boj s drogou bojem na život a na smrt. Avšak pro jedince, kteří se vyléčili a abstinují, také není život lehký, jelikož je všichni nepřijmou jako vyléčené a mnohdy se na ně dívají jako na něco špinavého, co už prostě nejde umýt.

Drogy zasahují do života lidí a obrací ho naruby. Snažme se jim pomoci jako lidé z nadace *Podané ruce* a neobracejme se k nim zády... Vždyť Bůh je má rád stejně jako nás.

Anežka Ostrá, biřmovanec

Koncert scholy z Knínic

Sváteční neděle si žádá sváteční zážitek! A ten nám na pátý březnový podvečer přivezla do našeho kostela knínická schola. Dvanáct mladých upřímných tváří, tři kytary, dvě flétny, mandolína, basa, klávesy, dešťová hůl, hrábé a pár dalších drobností... Tak to jsou oni.

Málokdo by řekl, že toto mladistvě vypadající pěvecké těleso v sobě tají otce od rodin a mladé maminky. Tím víc by se slušelo sklonit se před jejich pílí a chutí do bohubilého díla, které dělají opravdu dobře.

Když zazněly kostelem první takty z Hladkého rytmických pašijí *Ecce homo* (Ejhle člověk), které zde soubor předvedl premiérově, nechtělo se mi věřit, že se v tak malých Knínicích najde tolik velkých zpěváckých a hudebnických duší. Jisté, vyrovnané pěvecké výkony a hráčské i improvizáční dovednosti muzikantů byly na chrámovou scholu tohoto typu opravdu obdivuhodné. Podíl na dobrém chodu sboru má jistě vedoucí Kateřina Konečná, která sama některé skladby upravuje. Ucelené pásmo moderních pašijových zpěvů, v jehož 17 částech se působivě střídalo tajemno, bouřlivo a vzrušení s uklidňujícím uvolněním a líbezností, bylo v celkovém přítmi kostela „rozptylováno“ snad jen malým nasvíceným plátnem. Na něm se s postupujícím pašijovým dějem měnily i jednotlivé výjevy z filmu *Umučení Krista* dokreslující atmosféru nenápadně

se blížících Velikonoc. V příjemně zaplněném kostele se pohodlně usadilo asi sto posluchačů, kteří o sobě dali v závěru rádně vědět a dlouhým potleskem odměnili snažení knínických zpěváků.

Lucie Poláková

Marie Svatošová o Ladislavovi

Paní doktorka Svatošová přednáší na mnoha místech naší republiky o životě a odkazu kněze a lékaře Ladislava Kubíčka. Poslední březnový týden měla „šňůru“ přednášek po Českomoravské vrchovině a jistě by byla chýba, kdyby byl vynechán Kunštát, který je s Ladislavem - jak jsme ho všichni oslovovali - tak těsně spjat.

A tak jsme se v neděli 19. března sešli v kunštátském kostele, kde nám paní doktorka, jmenovaná Ladislavem „sekretářka pro zvláštní věci“, představila knihu *Až k prolití krve*, sesbíranou z příspěvků, dopisů a fotografií Ladislavových přátel a příbuzných.

Paní doktorka, jmenovaná Ladislavem „sekretářka pro zvláštní věci“.

Myslím, že osobnost Ladislava Kubíčka jistě představovat nemusím. Kunštát byl jeho domovem a několikrát v roce se sem rád vrátil na zaslouženou dovolenou. MUDr. Marie Svatošová byla Ladislavovou dlouholetou spolupracovnicí. Žije v Praze, vydala několik knih a je zakladatelkou Hospicového hnutí v České republice. Její poutavé vyprávění o jednotlivých etapách Ladislavova života bylo doplněno mnoha diapositivy o působení a činnosti tohoto vzácného člověka. Nechyběly ani úryvky z dopisů a spousta krásných a poetických vzpomínek.

A tak jsem si jistá, že když se na nás z promítacího plátna usmívala Ladislavova tvář, všichni jsme cítili jeho přítomnost a pochopili jeho poselství: „*Radost mi působí konat Tvou vůli, hluboko v nitru mém jsou zákony Tvoje.*“ (Zalm 40,9)

Jana Bělehrádková

Beseda s Karlem Rozehnalem

Šest hodin večer, dvanáctého března, sál na faře. Početná skupina mě známých tváří očekává s trochou napětí a zvědavosti následující děj. Jeho hlavním aktérem je P. Mgr. MUDr.

Hned na začátku mluví o své práci s nemocnými AIDS, mezi nimiž bylo mnoho drogově závislých a také mnoho homosexuálů.

Karel Rozehnal, toho času farář v Bystřici nad Pernštejnem. Sympatický třiadvacetiletý muž, který konvertoval plně ke katolické víře až v sedmadvaceti letech po vystudování medicíny. O to víc je tedy zajímavější jeho pohled na otázky lidské sexuality, jež byly tématem této besedy. Že je k tomu osobou povolanou prozrazuje hned na začátku, kdy mluví o své práci s nemocnými AIDS, mezi nimiž bylo mnoho drogově závislých a také mnoho homosexuálů. Obě tato prostředí - pro většinu z nás „exotická“ - jsou místy různých úrovní sexuálních vztahů.

Pan farář pokračuje a uvádí životní příběhy lidí nemocných AIDS, homosexuálů, ale taky heterosexuálů, dále mluví o antikoncepci, vysvětluje přístup katolické církve a uvádí praktické zkušenosti lidí, se kterými se setkal. Mezi přítomnými je cítit hlad po diskuzi nad tématem a dotazy a připomínky na sebe nenechají dlouho čekat. Hlavním tématem se stává homosexualita. Probírá se čtyřprocentní menšina, což je podle přednášejícího nepřesné číslo a může být klidně vyšší. Zdráhám se uvěřit, že je na Kunštátsku přes osmdesát spoluobčanů s odlišnou sexuální orientací, ale záleží asi na úhlu, jak široká je hranice mezi jednotlivými orientacemi. Hovoří se také o homosexualitě kněží.

Hodina vymezená pro besedu stačí asi tak na otevření první stránky tématu. Že je v těchto debatách potřeba pokračovat, je nasnadě. Důležité je začít a děkuji našemu panu faráři, že k nám Karla Rozehnal pozval.

Jindřich Pavlů